

"Monk 4"

Wie waagt, die wint

Monk zat benauwd in het krappe spleetje in het houtwerk dat hij gevonden had. Judas was uitgelachen en zat, nog wel met een gemene grijns, te wachten. Hij had geen haast, liet hij blijken. Hij stak af en toe een nagel in de spleet, puur om Monk te pesten. Monk kromp dan ineens en drukte zich zo diep mogelijk in het spleetje. De nagel schampte bijna aan zijn lijfje.

Monk was in alle staten. Hadden de monniken wel in de gaten wat een gemeen sujet ze in het klooster hadden toegelaten? En dan die naam, Judas... Monk had er geen goed gevoel bij.

Hij wilde dat hij een gifspin was, dan zou hij die kater wel eens leren. Triomfantelijk zou hij over het stuiptrekkende lijf lopen...maar wacht eens even, waren dat wel gedachten voor een toekomstige monnik? Monk schaamde zich, het waren ook geen gedachten voor een vredelievende Boeddhist. Ach wat was het leven toch moeilijk!

Maar redding bleek niet ver weg. Er was wat geschuifel te horen en ja hoor, daar liep een muis. Judas, die een perfect gehoor had, maakte zich klaar voor de sprong en Monk zag een tafereel van wat hem ook overkomen zou zijn als hij dat spleetje niet gevonden had. Gruwelijk was het en hij aarzelde dan ook om de weg naar zijn gewone stek in te slaan. Die ellendige kater hield tijdens zijn feestmaal nog een half oog op hem, maar Monk bedacht:

net zoals ik mij niet met twee vliegen tegelijk kan bezig houden, zal hij ook die muis en mij niet tegelijk aankunnen. Hij nam een spurt en racete naar zijn veilige plek. Pfoeh, zó hard had hij nog nooit gelopen!

© september 2012, Alida, BasicPublishing.nl